

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/82/2020
Identifikačné číslo spisu: 1210214935
Dátum vydania rozhodnutia: 29.03.2022
Meno a priezvisko: Mgr. Dušan Čimo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1210214935.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne K. H., trvale bytom v J. nad P., K. XXX, zastúpenej JUDr. Jánom Vrbom, advokátom v Humennom, Námestie slobody 2 proti žalovanému Dopravný úrad, so sídlom v Bratislave, Letisko M. R. Štefánika, IČO: 42 355 826 o náhradu mzdy a iné, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 11C/125/2010, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. novembra 2019 sp. zn. 14Co/97/2017 takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa je p o v i n n á zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 11C/125/2010-688 z 27. januára 2017 v spojení s opravným uznesením č. k. 11C/125/2016-689 z 24. februára 2017 určil, že od žalovaného nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobkyňu ďalej zamestnával a pracovný pomer žalobkyne u žalovaného končí právoplatnosťou tohto rozhodnutia (I); v konaní o vzájomnej žalobe žalovaného proti žalobkyni priznal náhradu trov konania v celom rozsahu (II); uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru náhradu mzdy v sume 10.425,40 eur brutto v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (III); v zostávajúcej časti žalobu zamietol (IV) a v konaní o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy priznal žalobkyni proti žalovanému náhradu trov konania v celom rozsahu (V).

2. Právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 252i ods. 4 Zákonníka práce účinného od 1. januára 2013, § 252g Zákonníka práce účinného od 1. septembra 2011, § 79 ods. 1 a 2 Zákonníka práce účinného do 31. augusta 2011, § 29 ods. 1, 2, a 4 zákona č. 553/2003 Z. z. o odmeňovaní zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme v znení účinnom k 30. aprílu 2010 (ďalej len „zákon č. 553/2003 Z. z.“), § 1 ods. 1 a 4, § 129 ods. 1 Zákonníka práce a § 101 ods. 1 a § 101 Občianskeho zákonníka; vecne potom na základe výsledkov vykonaného dokazovania ustálil, že pri výpočte náhrady mzdy vychádzal z výšky funkčného platu určeného posledným rozhodnutím zamestnávateľa, t. j. rozhodnutím z 23. decembra 2009 č. j. 366/130/2010, podľa ktorého bol žalobkyni

priznaný funkčný plat v sume 728,50 eur. Žalobkyňa oznámila žalovanému listom doručeným 24. apríla 2010, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Nárok na náhradu mzdy si uplatnila na pojednávaní 11. marca 2014 tým, že žiadala rozšíriť žalobný návrh o náhradu mzdy od októbra 2010 do rozhodnutia súdu vrátane úrokov z omeškania. Podaním doručeným súdu 23. septembra 2016 žiadala priznať náhradu mzdy za obdobie od 10. mája 2010 do 17. júna 2016 v sume 68.954,32 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 20.934,91 eura. V priebehu konania zmenila žalobný návrh na náhradu mzdy a žiadala priznať náhradu mzdy v sume 54.599,26 eur a úrok z omeškania v sume 17.604,35 eur, ktorú zmenu žalobného návrhu súd prvej inštancie pripustil na pojednávaní 27. januára 2017. Z dôvodu dôvodne vznesenej námietky premlčania žalovaným, súd prvej inštancie priznal žalobkyni náhradu mzdy za mesiac marec 2011, ktorá sa stala splatnou 10. apríla 2011. Dňom splatnosti sa nárok na náhradu mzdy stal vymáhateľným a teda od tohto okamihu začala plynúť trojročná premlčacia doba na uplatnenie nároku, ktorý si žalobkyňa uplatnila na súde 11. marca 2014. Nároky na náhradu mzdy môžu byť úspešne uplatnené nielen súčasne so žalobou o neplatnosť rozviazania pracovného pomeru, ale aj neskôr, avšak s rizikom ich možného premlčania, ak by boli uplatnené až po uplynutí premlčacej doby (R 8/2003). Pre rozhodovanie o peňažných nárokoch vyplývajúcich z neplatného skončenia pracovného pomeru, najmä nároku na náhradu mzdy podľa ustanovenia § 79 ods. 1 Zákonníka práce má výrok rozhodnutia o neplatnosti skončenia pracovného pomeru ten význam, že ním súd rozhoduje o jeho základe. Takýto výrok súdu je predpokladom rozhodnutia o povinnosti zamestnávateľa poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy. Konanie o náhradu mzdy je návrhovým konaním a bez existencie návrhu súd o takomto nároku rozhodovať nemôže. Uplatnenie námietky premlčania predstavuje výkon práva, ktorý vylučuje protiprávnosť a to z toho dôvodu, že rovnaký stav nemôže byť zároveň stavom právnym i právu sa pričiňiacim. Námietku žalobkyne týkajúcu sa tvrdenia, že uplatnená námietka premlčania žalovaným je v rozpore s dobrými mravmi preto nepovažoval za opodstatnenú, lebo pri jej posúdení vychádzal zo zásady, podľa ktorej správanie, ktoré smeruje k zákonom predpokladanému výsledku, je potrebné považovať za dovolené aj vtedy, ak je jeho vedľajším následkom vznik majetkovej, príp. i nemajetkovej ujmy na strane druhého účastníka právneho vzťahu.

3. Súd prvej inštancie pri vyčíslení náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru vychádzal zo mzdy určenej podľa ustanovenia § 134 Zákonníka práce, resp. § 29 ods. 2 zákona č. 553/2003 Z. z., ktorej výška bola určená pre celé posudzované obdobie s tým, že náhrada mzdy priznaná z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru nepodlieha žiadnej valorizácii. Zdôraznil, že účelom náhrady mzdy podľa ustanovenia § 79 ods. 1 Zákonníka práce je reparovať zamestnancovi ujmu, ktorú utrpel v dôsledku toho, že mu zamestnávateľ v rozpore s ustanovením § 47 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce po neplatnom rozviazaní pracovného pomeru prestal prideľovať prácu podľa pracovnej zmluvy, hoci zamestnanec trval na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával a bol pripravený, ochotný a schopný vykonávať prácu pre zamestnávateľa v súlade s pracovnou zmluvou. Náhrada mzdy nepatrí za obdobie práceneschopnosti, a ani vtedy, ak zamestnanec požiada o predčasný starobný dôchodok, kedy si je vedomý, že súbeh predčasného starobného dôchodku a trvania pracovného pomeru je vylúčený (§ 67 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení účinnom od 1. januára 2011). Na základe uvedených dôvodov súd prvej inštancie priznal žalobkyni náhradu mzdy od marca 2011 do 8. marca 2013 (vrátane) t. j. do priznania predčasného starobného dôchodku, pričom z priznanej náhrady mzdy boli odpočítané obdobia od 27. februára 2012 do 23. apríla 2012 a od 9. júla 2012 do 8. marca 2013, kedy bola žalobkyňa práceneschopná, a za ktoré jej náhrada mzdy nepatrí. Celkom teda výška súdom priznanej náhrady mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru bola v sume 10.425,50 eur brutto, čo je za viac než 12 mesiacov. V tejto súvislosti zároveň poukázal na ustanovenie § 79 ods. 1 a 2 Zákonníka práce a zdôraznil, že pri priznaní náhrady mzdy presahujúcej 2 mesiacov, i napriek tomu, že sa žalobkyňa do práce u iného zamestnávateľa nezapojila, ani si prácu u iného zamestnávateľa nehládala, s prihliadnutím na požiadavku spravodlivosti, zohľadnil osobitosť danej veci a to vek žalobkyne, ako aj skutočnosť, že k neplatnému skončeniu pracovného pomeru došlo v období pred dovŕšením dôchodkového veku, kedy je všeobecne známe, že nájsť si prácu je pomerne zložitú až objektívne nemožnú. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s argumentáciou žalobkyne, ktorá poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolač súd“) sp. zn. 6Cdo/157/2010. Konštatoval, že sa nejedná o publikované rozhodnutie v zbierke rozhodnutí najvyššieho súdu a teda nepredstavuje precedens, ktorým by sa sudy nižších inštancií z pohľadu predvídateľnosti

práva a legitímnych očakávaní strán mali riadiť. Súdne rozhodnutie (judikát) nie je prameňom práva (je len zdrojom argumentačnej sily pre zabezpečenie ústavnej súladnej aplikácie a interpretácie právnych noriem, s ktorým sa súd nižšieho stupňa môže alebo nemusí stotožniť). Napokon zdôraznil, že ustanovenie § 79 ods. 2 Zákonníka práce nestanovuje žiadne konkrétne kritéria, podľa ktorých má súd žiadosť zamestnávateľa posudzovať, preto je pri rozhodovaní súdu smerodajná aj ustálená rozhodovacia prax súdov, ktorá vychádza z toho, že základným hľadiskom (nie však jediným) pri rozhodovaní súdu o tom, či na žiadosť zamestnávateľa zníži, poprípade neprizná zamestnancovi náhradu mzdy presahujúcu 12 mesiacov je skutočnosť, či sa zamestnanec po neplatnom skončení pracovného pomeru do práce zapojil u iného zamestnávateľa, prípadne, či tak neurobil z vážnych dôvodov.

4. K uplatnenému úroku z omeškania s poukazom na ustanovenie § 1 ods. 4 Zákonníka práce vo vzťahu k subsidiárnej pôsobnosti Občianskeho zákonníka, ako aj so zmenami právnej úpravy Zákonníka práce účinnými od 1. januára 2009 a od 1. septembra 2011, následne uviedol, že Zákonník práce (zákon č. 311/2001 Z. z.) neobsahuje právnu úpravu úroku z omeškania, ani nepriznáva účastníkom pracovnoprávneho vzťahu možnosť domáhať sa úroku z omeškania na rozdiel od predchádzajúceho Zákonníka práce (zákona č. 65/1965 Zb.). Omeškanie s plnením peňažného záväzku je upravené v ustanovení § 517 Občianskeho zákonníka, preto podľa názoru súdu prvej inštancie použitie tohto ustanovenia pre oblasť pracovného práva je vylúčené. Z rovnakého dôvodu súd prvej inštancie pri priznaní náhrady mzdy nemohol zohľadniť návrh žalovaného na odpočítanie resp. zohľadnenie jeho pohľadávky na zaplatenie sumy 3.875,50 eur, ktorá bola žalobkyni vyplatená z titulu odstúpeného po skončení pracovného pomeru, nakoľko by sa takýmto postupom obchádzali ustanovenia Zákonníka práce, ktoré započítanie pohľadávok v pracovnom práve neumožňujú.

5. K vznesenej námietke premlčania žalobkyňou voči započítaniu pohľadávky žalovaného na zaplatenie sumy 3.875,50 eur, súd prvej inštancie uviedol, že pre posúdenie premlčania pri započítaní nie je rozhodujúci okamih, kedy k započítaniu došlo, ale okamih, kedy sa pohľadávky stretli. V danom prípade žalovaný vyplatil žalobkyni odstúpené v apríli 2010, k premlčaniu pohľadávky žalovaného došlo v apríli 2013 (§ 222 ods. 6 Zákonníka práce), teda v čase stretu pohľadávok pohľadávka žalovaného nebola premlčaná a tak v prípade, ak by bolo možné započítanie pohľadávok vyplývajúcich z pracovnoprávnych vzťahov, žalovaný by si mohol úspešne svoju pohľadávku na vrátenie vyplateného odstúpeného započítať na pohľadávku žalobkyne na náhradu mzdy, ktorá jej bola v tomto konaní priznaná. Podotkol, že výstupný list podpísaný žalobkyňou nemôže nahrádzať vôľu žalobkyne vyjadrenú v liste z 23. apríla 2010, doručenom žalovanému 26. apríla 2010, ktorým mu oznámila, že výpoveď považuje za neplatnú a trvá na tom, aby ju zamestnávateľ ďalej zamestnával.

6. K vzájomnej žalobe žalovaného o určenie, že od žalovaného nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobkyňu ďalej zamestnával a pracovný pomer žalobkyne u žalovaného končí dňom 28. júna 2016, súd prvej inštancie na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že vzájomná žaloba žalovaného je dôvodná. K 1. januáru 2014 na základe zákona č. 402/2013 Z. z. bol Letecký úrad Slovenskej republiky zrušený. Žalovaný sa stal právnym nástupcom nielen Leteckého úradu, ale aj Štátnej plavebnej správy a Úradu pre reguláciu železničnej dopravy. Súd prvej inštancie považoval tvrdenia žalovaného týkajúce sa organizačných zmien spojených so znižovaním zamestnancov za opodstatnené. Keďže pre žalovaného je pre podateľňu určené len jedno funkčné miesto, ktoré je obsadené, je neprípustné, aby právo žalobkyne bolo nahradené bezprávnym spôsobeným inému za okolností, ktoré zohľadnil. Dodal, že minimálne od 1. januára 2014 existujú objektívne dôvody, pre ktoré nie je možné spravodlivo od žalovaného žiadať, aby žalobkyňu naďalej zamestnával. Z dôvodu, že nie je možné o tomto návrhu rozhodnúť spätne (k 28. júnu 2016), určil, že pracovný pomer končí dňom právoplatnosti rozhodnutia. Aj s prihliadnutím na tvrdenie žalobkyne ohľadne jej nepriaznivého zdravotného stavu (práceneschopnosť trvajúca od augusta 2016) a jej negatívny postoj k žalovanému, považoval súd prvej inštancie za daných okolností trvanie žalobkyne na ďalšom zamestnávaní za minimálne odporujúce jej skutočnej vôli a ochote prácu pre žalovaného vykonávať, o. i. tiež s prihliadnutím na jej vyjadrenie, že do Bratislavy sa vrátiť nechce.

O nároku na náhradu trov žalobkyne rozhodol v súlade s ustanovením § 255 zákona č. 160/2015 Z. z.

Civilného sporového poriadku účinného od 1. júla 2016 v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). O nároku na náhradu trov konania o vzájomnej žalobe žalovaného rozhodol v súlade s ustanovením § 255 CSP.

7. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom sp. zn. 14Co/97/2017 z 26. novembra 2019 rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením č. k. 11C/125/2010-698 z 24. februára 2017 v napadnutej zamietajúcej časti (IV.), v časti týkajúcej sa úrokov z omeškania vo vzťahu k priznanej náhrade mzdy v sume 10.425,40 eur z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru a výrok o trovách konania v konaní o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy (V.) zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a v zostávajúcej zamietajúcej časti, výrok IV. rozsudku, potvrdil. Rozsudok vo výroku I., ktorým bolo rozhodnuté o vzájomnej žalobe žalovaného a určené, že od žalovaného nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobkyňu ďalej zamestnával a pracovný pomer žalobkyne u žalovaného končí právoplatnosťou tohto rozhodnutia zmenil tak, že vzájomnú žalobu žalovaného zamietol. Napokon vo výroku II., ktorým bola v konaní o vzájomnej žalobe žalovaného priznaná žalovanému proti žalobkyňi náhrada trov konania v celom rozsahu rozsudok zmenil tak, že stranám sporu nárok na náhradu trov konania o vzájomnej žalobe žalovaného nepriznal.

8. Odvolací súd vo vzťahu k odvolaniu žalobkyne v prvom rade skonštatoval, že žalobkyňa nenapadla odvolaním výrok, ktorým jej bola priznaná náhrada mzdy vo výške 10. 425,40 eur brutto (III.), ktorý považoval za právoplatný. Zároveň uviedol, že medzitýmnym rozsudkom súdu prvej inštancie č. k. 11C/125/2010-383 z 23. apríla 2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14Co/408/2015 z 26. apríla 2016 bolo určené, že výpoveď daná žalobkyňi listom žalovaného z 12. februára 2010, č. 1144-130/2010 je neplatná. Následne predmetom konania zostal nárok žalobkyne na náhradu mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru, ktorý si uplatnila od 1. mája 2010 do 17. júna 2016 vo výške 54.599,26 eur brutto a úrok z omeškania vo výške 17.604, 35 eur, a vzájomný žalobný návrh žalovaného, ktorým sa domáhal určenia, že od neho nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobkyňu ďalej zamestnával a pracovný pomer žalobkyne u žalovaného končí dňom 28. júna 2016.

9. Odvolací súd považoval za správne právne posúdenie uplatneného nároku z pracovnoprávneho vzťahu súdom prvej inštancie podľa Zákonníka práce (zákona č. 311/2001 Z. z.) v znení účinnom do 31. augusta 2011 (ďalej len „Zákonníka práce“), v súlade s ustanoveniami § 79 ods. 1 a 2 a § 129 ods. 1 v spojení s ustanovením § 252g ods. 1 Zákonníka práce účinného od 1. septembra 2011, ako i v súlade s ustanoveniami § 29 ods. 1, 2 a 4 zákona č. 553/2003 Z. z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme v znení účinnom k 30. aprílu 2010 (ďalej len „zákon č. 553/2003 Z. z.“) a ustanoveniami § 100 ods. 1 a § 101 Občianskeho zákonníka. Zároveň konštatoval správnosť posúdenia dôvodne vznesenej námietky premlčania nároku na náhradu mzdy žalovaným s poukazom na splatnosť mzdy (§ 129 ods. 1 Zákonníka práce). Nesúhlasil s názorom žalobkyne, že použitie inštitútu premlčania pri náhrade mzdy podľa ustanovenia § 79 Zákonníka práce nebolo možné, lebo sa nenachádza v ustanovení § 36 Zákonníka práce. Podotkol, že žalobkyňa zjavne nerozlišovala medzi možnosťou uplatnenia svojho práva (nároku) a možnosťou jeho priznania rozhodnutím súdu. Definoval inštitút premlčania a uzavrel, že nárok na náhradu mzdy za obdobie od 1. mája 2010 do 28. februára 2011 bol uplatnený po uplynutí trojročnej premlčacej doby, preto bolo možné priznať náhradu mzdy až od marca 2011 a nie od 1. mája 2010.

10. Za nedôvodnú považoval aj námietku žalobkyne týkajúcu sa nepriznania valorizácie z náhrady mzdy s odôvodnením, že správne súd prvej inštancie vychádzal z priemerného zárobku žalobkyne za rozhodné obdobie t. j. z funkčného platu stanoveného vo výške 728,50 eur, ktorá suma bola platná v čase, keď nárok na náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru vznikol. Taktiež za správne považoval aj nepriznanie náhrady mzdy za obdobie práceneschopnosti (od 27. februára 2012 do 23. apríla 2012 a od 9. júla 2012 do 8. marca 2013), lebo v tom čase nebola splnená podmienka schopnosti žalobkyne vykonávať prácu pre žalovaného. K nepriznaniu náhrady mzdy za obdobie poberania predčasného dôchodku žalobkyňou odvolací súd uviedol, že od 1. januára 2011 bol súbeh predčasného starobného dôchodku a trvania pracovného pomeru podľa zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom

poistení vylúčený, preto jej správne bola priznaná náhrada mzdy len do 8. marca 2013, lebo s účinnosťou od 9. marca 2013 bol žalobkyni priznaný predčasný starobný dôchodok.

11. Odvolacie námietky týkajúce sa zníženia náhrady mzdy z tohto dôvodu, ako aj z dôvodu jej zníženia podľa ustanovenia § 79 ods. 2 Zákonníka práce považoval preto odvolací súd za nedôvodné. V tejto súvislosti poukázal na návrh žalovaného na zníženie náhrady mzdy, ktorý v konaní riadne uplatnil 3. októbra 2016, ako aj odôvodnil okolnosťami, ktoré nastali na strane právneho predchodcu žalovaného, ktorý bol zrušený od 1. januára 2014, ako aj s ohľadom na jeho postavenie ako rozpočtovej organizácie s obmedzenými rozpočtovými prostriedkami, ktorý prevzal právne nástupníctvo vo vzťahu k právam a povinnostiam vyplývajúcim z pracovných vzťahov po troch úradoch. Náhrada mzdy je formou satisfakcie voči zamestnancovi a sankcie voči zamestnávateľovi, ktorú žalovaný považoval vo výške náhrady mzdy za 12 mesiacov za adekvátnu a dostačujúcu. Odvolací súd tvrdenie žalobkyne uvedené v odvolaní týkajúce sa záveru súdu prvej inštancie, že si žalobkyňa prácu nehľadala, nepovažoval za opodstatnené, lebo pri rozhodovaní o znížení náhrady súd zohľadnil práve osobitosti daného prípadu, za ktoré považoval vek žalobkyne (blízky dôchodkovému veku), ako aj skutočnosť, že k neplatnému skončeniu pracovného pomeru došlo v období pred dovŕšením dôchodkového veku žalobkyne, preto jej priznal náhradu mzdy aj za čas presahujúci 12 mesiacov (celkom za 24 mesiacov).

12. Za nedôvodné považoval odvolací súd aj námietky týkajúce sa nesprávnych skutkových zistení súdom prvej inštancie, vrátane hodnotenia dôkazov. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými závermi súdu prvej inštancie, ako aj s hodnotením vykonaných dôkazov. Napokon poukázal na objektívne dôvody, ktoré nastali na strane právneho predchodcu žalovaného, pre ktoré ani nebolo možné umožniť pokračovať žalobkyni v práci po tom, ako svojmu zamestnávateľovi oznámila, že trvá na ďalšom zamestnaní. Vo vzťahu k vyššie uvedených dôvodom považoval odvolací súd v tejto časti napadnuté rozhodnutie za vecne správne.

13. Za dôvodné však považoval namietanie nepriznania úroku z omeškania z náhrady mzdy priznanej z neplatného skončenia pracovného pomeru. Poukázal na judikatúru najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/116/2008, 6Cdo/246/2010, 2Cdo/76/2011, ako aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavného súdu“) sp. zn. III. ÚS 460/2017 zo 4. júla 2017, ktoré citoval. Uzavrel, že v danom prípade nebol dôvod sa odkloniť od súdnej praxe, z ktorej vyplýva, že pri posudzovaní právnych následkov omeškania účastníkov pracovnoprávných vzťahov s plnením ich peňažných záväzkov, je v dôsledku absencie osobitnej právnej úpravy v Zákonníku práce (lex specialis) potrebné vychádzať z Občianskeho zákonníka (lex generalis) a teda aplikovať ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka na prípady omeškania zamestnávateľa so zaplatením náhrady mzdy zamestnancovi.

14. Odvolací súd teda v napadnutej zamietavej časti vo výroku (IV.), v časti týkajúcej sa úrokov z omeškania vo vzťahu k priznanej náhrade mzdy v sume 10. 25,40 eur z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru, a v súvisiacom výroku (V.) o trovách konania o určenie neplatného skončenia pracovného pomeru a náhrady mzdy zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v súlade s ustanovením § 389 ods. 1 písm. b) CSP a vec v rozsahu zrušenia mu vrátil na ďalšie konanie (I.); v zostávajúcej zamietajúcej časti potom rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 CSP.

15. Následne citoval ustanovenia § 378 ods. 1 a § 217 ods. 1 vety prvej CSP a uviedol, že v priebehu odvolacieho konania žalobkyňa predložila dohodu o skončení pracovného pomeru uzatvorenú medzi stranami sporu 8. augusta 2017, ktorou sa strany dohodli podľa ustanovenia § 60 Zákonníka práce na skončení pracovného pomeru dohodou dňom 8. augusta 2017. Odvolací súd vyhodnotil túto skutočnosť ako rozhodnú pre žalobkyňou napadnutý výrok (I.) rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý rozhodol, že pracovný pomer končí právoplatnosťou rozhodnutia. Následne považoval odvolací súd za nadbytočné zaoberať sa uplatnenými námietkami žalobkyne vo vzťahu k tomu výroku. V súlade s ustanovením § 388 CSP v tejto časti napadnuté rozhodnutie zmenil a vzájomnú žalobu žalovaného zamietol. Zároveň zmenil aj výrok (II.) rozsudku súdu prvej inštancie týkajúci nároku na náhradu trov konania, o ktorom

rozhodol podľa ustanovenia § 257 CSP tak, že stranám sporu nárok na náhradu trov konania o vzájomnej žalobe žalovaného nepriznal. Pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa zohľadnil nielen charakter sporu, ale aj skutočnosť, že medzi stranami došlo k dohode o skončení pracovného pomeru, ešte pred právoplatnosťou rozhodnutia, čo považoval za nielen zákonné, ale aj spravodlivé, ktoré sa ani nemôže javiť ako neprímerane tvrdé voči stranám sporu.

16. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej len „dovolateľka“), ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Namietala, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že odvolací súd nenariadil pojednávanie. Poukázala na skutkový stav týkajúci sa konania o určenie neplatnosti výpovede a náhrady mzdy s tým, že právoplatne bolo rozhodnuté, že výpoveď z pracovného pomeru je neplatná (rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 11C/125/2010-383 z 23. apríla 2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14Co/408/2015 z 26. apríla 2016 s právoplatnosťou od 17. júna 2016). Následne uviedla, že sa domáhala len nárokov z neplatne skončeného pracovného pomeru. Podľa jej názoru Zákonník práce nepripúšťa premĺčanie nárokov z neplatne skončeného pracovného pomeru (§79 ods. 1 Zákonníka práce v znení v čase podania žaloby). Z opatrnosti si uplatnila nárok na náhradu mzdy 11. marca 2014, ale počas celého pojednávania argumentovala, že aj bez toho má nárok na náhradu v plnom rozsahu. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutia súdov napr. R 10/1069 a R 33/1996, resp. 4Cdo/42/1995, z ktorých vyplýva, že podaním žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a ak zamestnanec oznámi zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával, je potrebné vychádzať z toho, že si uplatňuje aj náhradu mzdy. Nesúhlasila s nepriznaním náhrady mzdy za obdobie práceneschopnosti, ktorá trvala od 27. februára 2012 do 23. apríla 2012, a od 9. júla 2012 do 8. marca 2013, s tým že od 9. marca 2013 poberala predčasný starobný dôchodok a od 19. novembra 2013 starobný dôchodok. Podotkla, že za obdobie práceneschopnosti jej žalovaný neodvádzal žiadne poistné, a preto v uvedenom období bola dobrovoľne nemocensky a sociálne poistená. Za obdobie predčasného starobného dôchodku neexistuje žiadny dôvod na nepriznanie náhrady mzdy; pri poberaní starobného dôchodku priznanie náhrady mzdy je zákonné. Namietala nepriznanie náhrady mzdy za celé obdobie s tým, že tvrdila, že oba sudy okrem nesúhlasu s jej argumentáciou iba uviedli, že je to odklon od súdnej praxe, avšak rozhodnutie zákonným spôsobom neodôvodnili. Tvrdenie, že náhrada mzdy presahujúca 12 mesiacov vážne ohrozí prevádzku žalovaného považovala za zavádzajúce. Zároveň nesúhlasila s odôvodnením súdov nižších inštancií, že si nehládala prácu a že je to jej vina, že bola bez príjmu. Poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/157/2010 a namietala, že sudy k (ne)možnosti zníženia náhrady mzdy sa nezmohli na žiadnu právnu protiargumentáciu, iba uviedli, že predmetné rozhodnutie je odklonom od súdnej praxe, čo žalobkyňa neuznala ako argument, pretože každé rozhodnutie musí byť odôvodnené zákonom a nie ustálenou súdnou praxou. Žiadala, aby najvyšší súd rozhodol o náhrade mzdy vrátane úrokov z omeškania a trov konania za cestovné na pojednávania, pretože spor trvá už desať rokov a v dôsledku toho stratila už dôveru v sudy nižších inštancií. V prílohe k dovolaniu predložila vyčíslenie náhrady mzdy vo výške 5.254,20 eur a trov konania vo výške 6.392,25 eur. Navrhla zmeniť napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vo výroku I. ako zmätočné a výrok II. zrušiť; uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi náhradu mzdy za jún 2010 až jún 2016 vo výške 52.854,20 eur vrátane úrokov z omeškania; potvrdiť rozsudok vo výrokoch III. a IV.; v konaní o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhrady mzdy priznať žalobkyňi náhradu trov konania z titulu cestovného vo výške 6.392,25 eur.

17. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu poukázal na reálnu absenciu dovolacích dôvodov. Uviedol, že pre nariadenie odvolacieho pojednávania neboli splnené podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 385 ods. 1 CSP, preto nemožno uplatniť dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP a žalobkyňa nesprávne uviedla ustanovenie § 177 ods. 2 CSP, lebo odvolacie konanie má špeciálnu právnu úpravu. Body III. až VII. nesúvisia s tvrdeným dovolacím dôvodom, keďže k dovolaciemu dôvodu je uvedený tvrdený rozpor medzi bodmi 15.8 a 22 napadnutého rozhodnutia. Poukázal na to, že výrokom uvedeným v bode III. súd prvej inštancie priznal žalobkyňi 10.425,40 eur, a výrokom IV. žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. K úvahe odvolacieho súdu k vykonanému dokazovaniu okrem iného aj v bodoch 46 až 49, sa podľa jeho názoru odvolací súd dostatočným spôsobom zaoberal jej tvrdeniami o namietaných nesprávnych záveroch súdu prvej inštancie, ako aj k nariadeniu pojednávania (bod 73 odôvodnenia

napadnutého rozhodnutia). Dôvod „dôležitého verejného záujmu“ zjavne z povahy vecí ani neprípadá do úvahy. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam vyslovil, že dovolanie je potrebné odmietnuť pre neexistenciu prípustných dovolacích dôvodov. Body III. až VII. nesúvisia s tvrdeným dovolacím dôvodom, keďže jediné, čo bolo v celom dovolaní k dovolaciemu dôvodu uvedené, je rozpor medzi bodmi 15.8 a 22 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Podľa názoru žalovaného, sa nejedná o rozpor, len o nepochopenie bodu 22., ktoré nepochopenie nie je napravitel'né podaním dovolania. Nesúhlasil s tvrdením žalobkyne, že odvolací súd nebol pripravený na vyhlásenie rozhodnutia z dôvodu neskoršieho začiatku a z dôvodu tvrdeného dôvodu riešenia zmien v organizácii senátu. Ospravedlnenie sa súdu akceptoval, nepovažoval to za problém. Napokon podotkol, že každý môže subjektívne tvrdiť, že stratil dôveru voči súdom, čo však nie je dôvod na nahradenie činnosti súdov nižších inšancií v mimoriadnom konaní najvyšším súdom.

18. Najvyšší súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napádané rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

19. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inšancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

20. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

21. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

23. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný tak, ako sú obsahovo vymedzené v podanom dovolaní.

24. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v ustanovení § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej

republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

25. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019).

26. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda proces prejednávania sporu znemožňujúci strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaci možnosti jej aktívnej účasti na konaní (R129/1999, rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom-ktorom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý proces.

27. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Pri posudzovaní znemožnenia uskutočňovať strane jej patriace procesné práva, je nevyhnutné skúmať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv je potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti strany namietať alebo zvrátiť nesprávny postup súdu.

28. Podľa § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

29. Podľa § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Z citovaného ustanovenia vyplývajú podmienky za splnenia ktorých je odvolací súd povinný nariadiť odvolacie pojednávanie. Odvolací súd má možnosť o podanom odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania, čo je pri uplatnení neúplnej apelácie efektívnejšie, rýchlejšie a hospodárnejšie. Môže však vždy nariadiť odvolacie pojednávanie, ak to považuje za potrebné, čo je na úvahe odvolacieho senátu. Ustanovenie § 322 CSP týkajúce sa nariadenia pojednávania v individuálnom pracovnoprávnom spore sa týka konania na súde prvej inštancie.

30. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že dovolateľkou namietaný nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, týkajúci sa nenariadenia odvolacieho pojednávania, nemožno považovať za opodstatnený, lebo nebolo obligatórnou povinnosťou odvolacieho súdu nariadiť odvolacie pojednávanie. Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (príloha oznámenia Federálneho ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb., ďalej len „Dohovor“) nevyžaduje a ani z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (Varela Assalino v. Portugalsko z 20. apríla 2022, Ekbatani v. Švédsko z 26 mája 1988), nemožno explicitne vyvodzovať, že by sa malo na všetkých súdnych inštanciách pojednávanie vykonať verejne (ústne). Ak teda rozhodol súd prvej inštancie na pojednávaní, odvolací súd v zásade nemusí nariadiť pojednávanie, lebo odvolací súd je viazaný zisteným skutkovým stavom, okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní, čo sa netýkalo danej veci (§ 383 CSP). Posúdenie toho, či sú splnené zákonné podmienky na postup podľa ustanovenia § 385 CSP, je výsostnou úlohou konajúceho odvolacieho súdu po zohľadnení skutkového a právneho stavu a ďalších konkrétnych okolností prejednávanej veci (II. ÚS 285/2017).

31. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), ako aj práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 Dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

32. V súvislosti s namietaným nedostatočným odôvodnením napadnutého rozhodnutia dovolateľka namietala nesprávne právne posúdenie možnosti súdu znížiť náhradu mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru vrátane posúdenia dôvodov zníženia (obdobie práceneschopnosti a priznanie predčasného starobného dôchodku), ako aj dôvodnosti vznesenej námietky premlčania žalovaným. Zároveň namietala aj rozpor v odôvodnení vyplývajúci z bodov 15. 8 a 22, ako aj, že sudy na jej argumentáciu o nemožnosti znížiť náhradu mzdy zákonným spôsobom nereagovali, len k rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/157/2010 uviedli, že predmetné rozhodnutie predstavuje odklon od súdnej praxe. Zároveň nesúhlasila s odôvodnením, že „si prácu nehľadala a bola to jej vina, že bola celé obdobie bez príjmu“.

33. Z obsahu odôvodnenia napádaného rozhodnutia uvedeného v bode 15.8 vyplýva, že sa týkalo odvolacieho návrhu žalobkyne vyplývajúceho z ňou podaného odvolania. Odvolací súd potom v bode 22. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia len ustálil (na vysvetlenie upresnil) rozsah podaného odvolania žalobkyňou a to len proti výrokom rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré boli v jej neprospech (§ 359 CSP). Namietaný postup odvolacieho súdu, týkajúci sa posúdenia rozsahu podaného dovolania žalobkyňou nie je v rozpore s právom na spravodlivý proces zaručeným čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ale v jej záujme (napr. pri posudzovaní úspechu v spore pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania).

34. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

35. V súvislosti s namietaným nedostatočným odôvodnením vo vzťahu k argumentácii žalobkyne týkajúcej sa (ne)opodstatnenosti posúdenia skutkových okolností danej veci pre zníženie náhrady mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru v zmysle ustanovenia § 79 ods. 2 Zákonníka práce v súlade s rozhodovacou súdnou praxou, dovolací súd akcentuje, že samotná skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom súdov nižších inštancií nestotožnila, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, či zmatečnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 188/06). Aj podľa aktuálnej judikatúry najvyššieho súdu nesprávne právne posúdenie nezakladá procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP (R 24/2017). Len výnimočne, pokiaľ písomné vyhotovenie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá spôsobuje porušenie práva na spravodlivý proces. O takýto prípad v praxi napríklad ide vtedy, ak rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie. Pokiaľ dovolateľka nesúhlasila so závermi súdov nižších inštancií a /alebo s ich odôvodnením, následne jej argumentáciu týkajúcu sa náležitého neodôvodnenia rozhodnutia nemožno považovať za relevantnú. Len nesúhlas dovolateľky s právnym výkladom jednotlivých ustanovení § 79 ods. 1 a 2 Zákonníka práce, vrátane posúdenia dôvodne vznesenej námietky premlčania sčasti uplatneného nároku na náhradu mzdy žalovaným, ako aj nepriznania náhrady mzdy za obdobie práceneschopnosti, a po priznaní predčasného starobného dôchodku, nie je porušením jej procesných práv. Sudy nižších inštancií v odôvodneniach uvedených v bodoch 27. - 31. (súd prvej inštancie) a následne v bodoch 36. - 46. (odvolací súd) ich rozsudkov sa náležite vysporiadali s uplatnenými námietkami dovolateľky v priebehu konania, ktoré skutkové tvrdenia vyhodnotili na základe výsledkov vykonaného dokazovania v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov (§191 CSP) jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti. Odvolací súd konštatoval správnosť zisteného skutkového stavu, ako aj správnych skutkových záverov súdu prvej inštancie, s ktorými sa

stotožnil.

36. Z ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu vyplýva, že prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci v zásade nezakladá vadu zmätočnosti konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Do úvahy preto neprichádza ani relevantnosť námietky, že súdy nižších inštancií nedostatočným odôvodnením rozhodnutia dovolateľke znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

37. Dovolací súd teda dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu vyššie uvedené kritériá pre odôvodnenie rozhodnutia vyplývajúce z ustanovení § 393 ods. 2 a 3 CSP a z § 220 ods. 2 a 3 CSP spĺňa, preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zmätočný. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné

pre právnickú aj laickú verejnosť. V posudzovanej veci sa odvolací súd stotožnil aj s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie vo vzťahu k zamietajúcemu výroku, týkajúcemu sa nepriznania náhrada mzdy v uplatnenej výške (54.590,26 eur brutto) nad priznanú sumu 10.425,40 eur brutto (§ 387 ods. 1 a 2 CSP), zároveň sa korektným a ústavne konformným výkladom vysporiadal aj s uplatnenými odvolacími námietkami (§ 387 ods. 3 CSP). Dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení vykonaných súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd je v zmysle ustanovenia § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (I. ÚS 6/2018).

38. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998).

39. S ohľadom na vyššie uvedené dôvody, dovolací súd konštatuje, že dovolateľka nepodstatnane namietala dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, preto dovolanie bolo odmietnuté v súlade s ustanovením § 447 písm. c) CSP, lebo smeruje proti rozhodnutiu proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

40. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovaného v dovolacom konaní, ktorému priznal náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni (§ 255 ods. 1 CSP). O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

41. Rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.